

## Se scuturau amiezile

Ileana

---

Se scuturau amiezile în vară  
și soarele mușca din asfințit.  
Musteau secundele din ceas a primăvară  
Iar pașii mei se rățăceau sorbind

din seva toamnei câteva arome.  
În ceașca cu cafea se răsturna  
o iarnă timpurie și sprintară.  
Ce anotimpuri viața îmi oferea!

Dar eu tânjind, ca omul, la mirajul  
ce-n depărtări abia de se zărea,  
Amestecam într-un ibric fragmente  
să-mi fie ziua ca o acadea,

rotundă, dulce și-n pasteluri crude  
să nu se însăreze tâmpla mea.  
Avidă, ascultam o melodie  
dansând cu viața. Dansul mă strângea

și-n amalgam de note, îmbrățișarea  
la pieptul vieții, cald mă ademenea.  
Sclipeau fâșii de vise în mine, seara  
în stele din cer mă îmbrăca.

Se scuturau amiezile, subtile.  
Precum himera, timpul se scurgea  
pătând cu brumă rochia albă a zilei  
până când în amurg o colora.

În depărtare, valurile mării  
purtau în cala navei viața mea  
ce se zbătea să iasă la lumina  
apusului ce abia se mai vedea.

Încet, pe țărmul zilelor senine  
se scutura amurgul, se însera.  
Se adunau a ploaie norii în mine  
sau poate în geană, lacrima cădea...

27.11.2018